

„Meglátogat minket a felkelő fény a magasságból, hogy világítson azoknak, akik a sötétségben és a halál árnyékában lakoznak, hogy ráigazítsa lábunkat a békesség útjára.” (Lk. 2,78-79)

Ez a történet, amiről mesélni szeretnék nektek, nagyon régen kezdődött. Volt egyszer egy szolgáló. Ott élt egy kis kunyhóban egy öreg város királyi palotájának szomszédságában. Reggeltől estig a palotában dolgozott, zöldséget tisztított, takarított, söprögetett a konyhán, időnként kiszalasztották a piacra. Ezeken kívül volt még egy fontos feladata: minden reggel ő vitte be a reggelit a király hálószobájába, amikor az még aludt. Egyik délelőtt, amikor az üres edényekért ment, érintetlenül találta a reggeli elemóziás tálcát. Egy ujjal se nyúltak a fűszeres mézes lepénykékhez, a nagy gonddal meghámozott gránátalmához, az édes fügéhez, a szépséges szőlőfürtökhöz. Sőt, ahogy ott ácsorgott értetlenkedve, legnagyobb rémületére azt vette észre, hogy maga a király is a hálószobában van még, át sem öltözött, ott heverészik az ágyán. Több ideje nem is volt a báméskodásra, mert egy borral félig telt aranyserleg repült felé, éppen hogy csak el tudott ugrani előle. Gyorsan kislisszolt az ajtón. Később azt suttogták a többiek, hogy előző nap délután három furcsa ruhába öltözött idegen látogatta meg a királyt, titokzatos holmikkal megrakott tevéik és szolgálk addig lenn várakoztak a palota udvarán. Amikor elmentek, a király dührohamot kapott, azóta nem lehet vele beszélni. Bezárkózott a legbelső termeibe, bort iszik és tör-zúz mérgében. A kis szolgáló hitte is meg nem is, hogy ekkora galibát tud okozni néhány ismeretlen látogatása.

Volt egyszer egy asszony. Jómódban élt férjével és gyerekeivel együtt, igaz, keményen meg is dolgozott érte. Reggeltől estig sütött-főzött, mosott, takarított a népes család meg a szállóvendégek után. Néha alig látta a férjét, aki az állataikat őrizte a béreseivel a falu szélén. Egyszer nagy jövés-menés támadt a faluban, mert az elöljáróság egy adminisztrációs eljárásra kötelezett mindenkit az egész országban, ez pedig többek esetében azzal járt, hogy útra kellett kelnie. De aki hosszú útra megy, annak meg is kell szállnia valahol, így hát jó kis bevétel volt kilátásban. Annyira jó, hogy a végén már nem is tudott mindenkinek helyet adni. Azt meg végképp nem gondolta volna az asszony, hogy még lelkiismeret-furdalása is lesz, amikor el kell küldenie egy fiatal párt, ahol az asszonyka szemlátomást gyerekáldás előtt állt. Később mesélte a legpletykásabb szomszédasszonya (aki már máskor is a nyelvére vette ilyen-olyan okok miatt), hogy csak hátul, az állatok között találtak alvóhelyet maguknak.

Nem sok ideje volt, hogy ezen restelkedjen, mert amikor a férje másnap reggel hazaért, úgy viselkedett, mint aki teljesen megkukult. De abban sem volt köszönet, amikor végre beszélni kezdett, mert olyan összevisszaságokat hordott össze égi ragyogásról meg zengő hangokról, hogy jobb lett volna, ha meg sem szólal. Mikor aztán a kert végében feltűntek a díszesen felszerszámozott tevék furcsa fejfedős alakokkal a hátukon, előttük és mögöttük szolgál kíséretével, az asszony már csak legyintett, és a konyhára ment, hogy megforgassa a báránysültet a nyárson.

Volt egyszer egy orvos. Egy ideje már felhagyott a praxissal, és mint sok hivatásába belecsömörlött ember, írásnak adta a fejét. Amúgy könnyen megtalálta a megfelelő szavakat, ha fogalmazott; jó volt a stílusa is, nem egy írástudó megdicsérte, de ezzel a mostani munkájával kemény fába vágta a fejszét. Egy életregényt próbált megírni. A maga aprólékos módján utánajárt mindennek, sorban kikérdezte a szemtanúkat is, már csak össze kellett illeszteni a részleteket, de most éppen ez tűnt a legnehezebbnek. Nagyon szeretne volna, ha a leendő olvasókra olyan erős hatással lenne az egész, hogy úgy érezzék, mintha ők is ott lettek volna végig, hogy közük van mindahhoz, amit olvasnak. A lehető legtöbbet akarta kihozni magából, de kevésnek találta a képességeit. Végül egy ismerősétől kapott egy néhány évvel korábban született írást, amely ugyanezt a történetet dolgozta fel. Úgy gondolta, ezekből a mozaikokból már össze tudja illeszteni a saját regényét. Munkához látott.

Volt egyszer egy festő. Egy folyóparti kisvárosban lakott, és már egész fiatal korában tudta, hogy festő szeretne lenni. Szerencsés volt, mert egészen hamar meg tudta nyitni a műtermét, megrendelői is akadtak szép számmal. Általában életképeket festett és majd mindegyik képén egy különös fényforrás köré rendezte a szereplőit. Az egyik festményen nem is látni magát a fényt, mert az egyik megfestett alak eltakarja a kezével. Egyébként két asszonyalak van a képen, az egyik nagyon óvatosan, gyengéden egy kis csomagot tart a kezében. Azt világítja meg a fény. A festő néha megállt a kép előtt, még több évvel azután is, hogy elkészült vele. Nem értette, miért nem talál vevőre a munkája. Esetleg oda kellett volna festeni pár égi teremtményt is, akkor talán látványosabb lenne – gondolta ilyenkor.

Volt egyszer egy lelkész. Nem egészen megszokott, szabályos lelkész, de azért mégiscsak lelkész volt. Prédikálnia is kellett időnként. Egyszer például egy több száz fős hallgatóság előtt ünnepi beszédet kellett tartania. Mélyen elgondolkodott, hogy mit is tudna mondani, ami nem az egyik fülükön be, a másikon meg kimegy, hanem a sok ismétlés ellenére mégis megérinti kicsit a jelenlevőket. Meg is kérdezte a tanítványait, hogy mit mondanának az ő helyében. Azok nem teketóriáztak a válasszal. Az egyik ezt mondta: „teljesen mindegy, úgysem fogunk figyelni”. Aztán

kicsit visszafogottabban így folytatta: „a pozitív érzelmekről mindenképpen kell valami sziruposat mondani, mindig így csinálják”. A másik hozzátette: „na és tessék kihangsúlyozni a külső csillogás és a belső tartalom ellentétét!” A harmadik vígan rikkantott: „meg hogy a szívünkben is történjen meg az egész...!” Hallgatta, hallgatta őket, aztán eszébe jutott valami. Elővett egy darab papírt és szavakat írt fel rá. Jó hosszú listát készített. Ezek lesznek azok a szavak, gondolta, amelyeket egyszer sem fog kiejteni az egész prédikáció alatt. Minek is? Mindannyian jól ismerik, ezerszer hallották őket. Mégis ezek a szavak ott lesznek majd, de talán most másképpen.

Volt egyszer egy diák. Egy kedves kis város iskolájában koptatta a padokat évről-évre. Egy domb tetején állt ez az iskola, vörös téglából építették, kicsit úgy nézett ki, mint egy erődítmény. „Vajon ki lehet az ellenség, aki elől meg akarnak védeni minket...?” – mélyázott néha a diák. Délelőttönként benn ült a teremben az órákon, amelyek néha érdekesek voltak, de többnyire sajnos az óra végét jelző csengőt várta a többiekkel együtt. Délutánonként már vidámabb volt az élet. Hazafelé érdekes kalandokba lehetett keveredni, otthon meg zenét lehetett hallgatni a tanulás mellett, fölmenni a Facebookra vagy csetelni a haverokkal. Adódott jó néhány kellemes élmény is, osztálykirándulások, sítáborok, utazások, az iskolában meg mindenféle program, nincs is elég idő felsorolni. Így teltek az évek. Talán a téli szünet előtti időszak volt a legtitokzatosabb, legszebb része az esztendőnek. Mézeskalács illat terjengett a vöröstéglás falak között. Nem számított akkora vétségnek, ha valakinek elkalandozott a figyelme az órákon. A tanárok is mintha kicsit engedékenyebbek lettek volna. Az utolsó napon már nem is volt tanítás, csak egy ünnepséget meg egy vallási jellegű összejövetelt kellett kibírni. Nagyon rendetlenkedni persze nem lehetett, mert ott ült a közelben az osztályfőnök, aki szólt, ha valaki hangoskodott, vagy pláne nevetgélt. Ült a diák a tornateremben, és arra gondolt, hogy jó lesz már végre kicsit otthon maradni, lustálkodni. Persze, messze nem tökéletes minden, mint ahogy filmekben meg reklámokban látni lehet, de más családokban is így van ez. Megvannak a kemény problémák, de most egy kicsit nem törődünk ezekkel. Csak már a lelkész fejezné be végre! Még mindig beszél.

Így töprengett tehát magában a szolgáló, az asszony, az orvos, a festő, a lelkész és a diák. Ki tudja meddig folytatták volna, de ekkor történt valami. Felnéztek az égre, és valami szokatlant pillantottak meg. Közelebb léptek, és megfogták egymás kezét.

(Itt valóban felálltunk, körben megfogtuk egymás kezét és így mondtuk el a hitvallást. Többet pillogtak fölfelé, de persze az égi tünemény NEM OTT volt...)